

Ieder sprak en zo hoorde de veldwachter een verward verslag. De burgemeester kwam nu ook buiten en begeerde eveneens inlichtingen.

— Laat de reiziger 't zelf vertellen! zei Smits. Hij weet 't best wat er voorgevallen is.

— Waar is hij dan? vroeg het dorpshef.

— In 't Schild van Vlaanderen.

— Vooruit dan, naar de herberg.

De Brusselaar was enigszins van de schrik bekomen.

Kalm en geregeld verhaalde hij zijn lotgevallen.

Toen hij geëindigd had, sprak de burgemeester:

— Mannen van goede wil! We gaan naar dat moordenaarshol. Niemand zal kunnen zeggen, dat die van Caneghem laf zijn.

Ondertussen waren vele dorpelingen voor de pinnen gekomen, allen wakker gemaakt door 't ongewoon lawijt op de dorpsplaats.

Wel twintig man bood zich aan de overheid te vergezellen.

Men wapende zich met geweren en stokken en volgde dan de Brusselse reiziger.

VIJF EN ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

IEDER OP ZIJN EIGEN.

De Brusselaar had goed gehoord. 't Was inderdaad de vermeende boer, die bij de weduwe kwam en met haar in het hofke achter het huis sprak.

Hij begaf zich met de vrouw in de hut en wachtte daar het gepaste oogenblik af, om zijn slachtoffer te beroven.

— Ik heb geld nodig, fluisterde hij, geld moet ik hebben.

— Ge zult er genoeg vinden.

— Ik had veel lust om hem onderweg aan te vallen. Maar hij schijnt me een sterke kerel toe. En dan nog, ik wil geen opspraak verwekken.

— Wat wilt ge zeggen?

— Wel, morgen zoudt ge het horen: er is een moord gepleegd.

— En nu?

— Nu sterft de man.

— Waarvan?

— Dat zal niemand kunnen zeggen.

— Als men mij maar niet beschuldigt.

— Ge moet niets vrezen. Gij woont hier als een eerlijke vrouw.

Men kent u als zodanig.

— Dat is waar.

— Welnu, morgen gaat ge de overheid verwittigen.

- En wat moet ik zeggen?
- Ge vertelt, dat er een verdoolde koopman aan uw deur klopte, dat hij vroeg in uw huis te vernachten, dat hij 's morgens niet opstond. Ge zegt, dat ge ongerust zijt en vreest dat hem iets is overkomen. Ge vraagt of men wil mee gaan zien. Een dokter zal u vergezellen en eenvoudig beweren, dat de man aan een beroerte is bezweken.
- Maar als men vaststelt, dat al zijn geld weg is?
- Geen nood, ik zal iets in zijn zak laten.
- Ik ben er toch niet erg gerust op. Zoudt ge hem niet beter begraven? Niemand weet dat hij hier is.
- En eerst waart ge er tegen.
- Ja, ik ben ook bang, als zijn lijk in de hof ligt, dat zijn geest zal komen spoken.
- Onzin.
- 't Is nog gebeurd. Maar langs de andere kant vrees ik de politie. Ik zou liever met u meetrekken.
- Waarheen?
- U overal volgen!
- Ge weet zo goed als ik, dat ik van de ene streek naar de andere zwerf. Met tweeën gaat dat lastiger dan alleen. Zeg nu, wat ik doen moet.
- Begraaf hem dan maar.
- Goed. Dan zal er ook geen haan naar kraaien.
- Maar zijn geest!
- Och, wees toch zo dwaas niet. Dat is al gebabbel van oude wijven. Ik ben 's nachts zo dikwijls op de ronde en 'k heb nog nooit een spook gezien.
- En weet ge zeker, dat de man sterven zal? vroeg de vrouw.
- Ik twijfel er geen ogenblik aan.
- Maar hoe?
- Een geheim der Egyptenaars.
- In die kaars?
- Ja.
- Hoe is dat mogelijk?
- Wel, er zit iets in het vet dat door de warmte vervliegt en een sterke, dodelijke geur verspreidt.
- Een giftpoeder?
- Zo iets moet het zijn. Het fijne er van weet ik ook niet. De Egyptenaars hebben zoveel geheimen.
- Zo fluisterend verliep de tijd.
- Ik zal gaan zien, zei de man. Het wordt tijd.
- Wacht, ik zal even aan de deur luisteren.
- De vrouw ging de voutetrap op en keerde terug vezelende:
- Ik hoor niets.
- Hij zal al dood zijn, sprak de schelm op zulk een kalme toon,

als vertelde hij een zeer gewone zaak. Ik heb hier mijn dolk. Men kan nooit weten.

Stillekens sloop hij de treden op en draaide hij de kruk om. De deur was open.

In de kamer bleef alles stil.

— Breng licht, fluisterde de man.

De vrouw nam de lamp, welke in haar hand beefde.

— Hij is weg, 't bed leeg, 't venster open! riep de boer met een geweldige vloek. Ha, hij heeft lont geroken, hij is ontvlucht.

Woedend stampte hij op de vloer.

— Ik kan het niet helpen, sprak de vrouw.

— Zeg ik, dat gij het helpen kunt. Maar weg is hij toch, met al zijn geld. Stommeling, die ik was, om die schone gelegenheid te laten ontsnappen. Ik had hem onder weg moeten aanvallen. Het was de beste kans. Maar neen, ik wil ook al voorzichtig zijn en oppassen voor 't gerecht. Dat is de laatste maal. Voortaan handel ik als vroeger even stout en roekeloos.

— Laat ons vluchten! smeekte de vrouw. De politie zal komen. De koopman gaat natuurlijk de overheid verwittigen.

— Laat ze komen, bulderde de kerel met een vloek. Ik vrees hen niet.

— Vlucht, vlucht! hernam het wijf. Wat kunt ge doen tegen twintig mannen. Er zullen boeren bij zijn.

— Welnu, we zullen vluchten. Maar, ze moeten weten wie ik ben. Ik verschuil me niet langer achter valse namen.

Hij keerde naar de keuken terug en met krijt schreef hij in grote letters op de tafel: Jan De Lichte!

— Die woorden zullen de bevolking van de streek schrik aanjagen! riep de beruchte roverhoofdman.

Want hij was de vermeende boer, die hier een moord wilde bedrijven.

— Laat ons gaan! drong de vrouw aan.

— Kom dan, Mie, we zijn weg.

De vrouw van de bandietenkapitein volgde haar echtgenoot. Deze had zorg genomen de beruchte kaars mede te nemen.

**
*

Middernacht was reeds voorbij, toen de burgemeester van Caneghem met de veldwachter en de dorpelingen bij het huisje kwam.

— De lamp brandt nog, sprak de magistraat. Voorzichtig, wapens gereed! Veldwachter, kom aan mijn zijde. Wij zullen het eerst binnen gaan.

— Hier is niemand! riep de burgervader, de kamer leeg ziende. Komaan, we moeten alle vertrekken doorzoeken.

— De vogels zijn natuurlijk gevlogen, merkte een der dorpelingen op.

De burgemeester sprong eensklaps een stap achteruit.

— Daar, daar! gilde hij, naar de tafel wijzende.

Ieder verschrok, menende een bloedig lijk te zullen zien.

— Er ligt niemand, zei de veldwachter.

— Lees, lees! vervolgde het dorpsheofd, Jan De Lichte.

Ja, daar stonden drie woordjes met grote, witte letters.

— Ha, die schurk is hier! riep de magistraat ontsteld.

— Wat? Heb ik met de roverkapitein gewandeld? vroeg de Brusselaar, sidderende bij die vreselijke gedachte alleen.

— Dat zal wel zijn, meende de veldwachter.

— Wat een afschuwelijke veinzaard! Hij sprak over zich zelf met de grootste verachting, kloeg over zijn zieke vrouw en deed zich voor als de braafste man ter wereld. Maar, ja, dat zijn zo zijn manieren. Bij St-Franciscus, mijn patroon, ik heb met dat hellewicht gewandeld! En nog wel 's avonds, op een eenzaam pad. Ha, die boef wilde mij alzo van kant maken. En dat wijf was zijn medeplichtige.

— Wie woonde er hier? vroeg de burgemeester.

— Een weduwe, antwoordde de veldwachter. Ze werkte bij boer Ryckers.

— Ze verbleef hier nog niet lang. Ze vertelde dat haar man in de oorlog gesneuveld was, verhaalde een der dorpelingen.

— En mij maakte ze wijs, dat haar echtgenoot boswachter geweest was en door een wildstroker gedood werd, viel de koopman in. Ze had een zoon, die hier een half uur vandaan woonde. Maar achteraf gezien vond ik haar wel wat jong, om al zo 'n grote zoon te hebben. Och, in zulke ogenblikken denkt een mens daar niet aan.

— Dus, dat de rovers in ons gewest verkeren, zei de burgemeester. Morgen vroeg moeten we 't gerecht in de stad verwittigen. 'k Hoop dat het gespuis rap gevangen wordt.

— Ik twijfel er aan, sprak de Brusselaar.

— Wat? riep de veldwachter uit, een hoge borst zettende.

— Oh, uw wil is goed en uw ijver voortreffelijk. Maar die Jan De Lichte is de sluwste gast der wereld. Dat heb ik ondervonden. Ware ik vijf minuten eerder gaan slapen, ik zou hier niet meer staan. Dan lag ik al begraven in de hof.

De koopman ontroerde geweldig bij dat denkbeeld.

— Ge moogt God wel bedanken, zei een der dorpelingen.

— Twee dikke kaarsen voor mijn patroon! beloofde de reiziger. De H. Franciscus zal ze hebben, zodra ik te Brussel ben.

— Wij keren terug, besliste de burgemeester. Hier is niets meer voor ons te doen.

— Maar hoe zou hij u willen vermoord hebben? vroeg een boer aan de koopman.

— Dat kan ik maar moeilijk zeggen en 't is gelukkig ook. Ik

ben blij dat ik van onder zijn bloedklauwen weg ben. Doch, wat ik niet vertrouwd is de reuk der kamer. Komt eens mee naar de voute.

Allen begaven zich naar het slaapvertrek.

— 't Is wat verminderd, mompelde de Brusselaar. Maar toch kunt gij het nog ruiken.

— Bah, wat een stank! riep de burgemeester uit.

— Ik denk, dat hij mij met 't een of ander wilde verstikken.

— Brandde er een licht? vroeg de magistraat aan de koopman.

— Ja, een kaars. Ha, ze is weg. Wie weet kwam die reuk van daar niet. Maar hoe? Die schelmen hebben zovele geheimen.

Het gezelschap verliet het huisje en trok weer naar het dorp.

De andere morgen reisde de koopman naar Wyngene, deze maal zonder stoornis.

Caneghem was die dag in rep en roer. De smid had handen te kort om overal de deuren en vensters te versterken. Iedere boer zag zijn geweer na. En 's avonds gingen de meesten met een angstig gemoed slapen. Immers, Jan De Lichte was in de streek, de schurk van wie men zoveel gehoord had.

**
**
**

De goede buitenlieden mochten echter gerust zijn. De roverkapitein bevond zich reeds in 't Eecloose.

Hij had immers horen spreken in de herberg van twee rovers, die daar nog al spel maakten.

— Misschien zijn die gasten, IJzeren Simon en Reepmaker, dacht De Lichte.

En dat was genoeg om hem te doen besluiten naar Eecloo af te zakken.

Ieder op zijn eigen! was nu de leus. De bende was verspreid. Immers, 't gerecht trad strenger op. En de hoofdman had Oost-Vlaanderen verlaten om in West-Vlaanderen zijn misdaden voort te zetten.

Hier was hij onbekend, hier kon hij voorlopig ongestoord in de dorpen en de herbergen verschijnen.

Mie was hem gevolgd. Het echtpaar had zich verzoend.

Het wijf had een huisje gehuurd bij Caneghem, strooide een verhaal uit zoals wij hoorden, werkte er op 't veld, maar in werkelijkheid speelde ze de rol van verspiester, om haar man op de hoogte te brengen van allerlei, wat de schurk dienen kon.

De sluwe kapitein wilde van die gelegenheid ook gebruik maken, om in het huisje vreemde reizigers te lokken, wat echter de eerste maal reeds schromelijk mislukte.

De andere benedeelden woonden hier en daar. Soms kwamen ze samen. Snelloper vervulde dan de rol van bode. Janneken de Zanger ook zette zijn verspieterswerk voort.

Zo stonden de zaken.

Lang kon die toestand echter niet duren. 't Gerecht maakte zich gereed — al was het wat laat — om de streek van allerlei geboefte te zuiveren.

**
*

Baru's rol was uitgespeeld zoals wij vernamen van de Brusselaar, ook die van ridder Valens.

Hille wist thans de waarheid omtrent haar kleinkind en ze was er mee verzoend, dat het verstand van haar dochter beneveld was. Hoe zou Ebe geleden hebben, moest ze kunnen begrepen hebben, dat haar kind door haar eigen man verkocht was aan een beul, die de kleine doodmartelde.

De oude waarzegster woonde met haar dochter in een afhankelijkheid van van Meerdal's kasteel. Daar was ze veilig voor de wraak der nog vrij rondlopende Egyptenaren, die zeer op haar verbitterd waren.

Aleida was gelukkig hersteld en Melia, de verpleegster, naar haar klooster teruggekeerd. Voor dat arme gebroken hart was er op deze wereld geen balsem meer.

— En als nu Jan De Lichte en zijn bendeleden gevangen zijn, zal er weer rust in 't land heersen, sprak Godfried hoopvol.

ZES EN ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

ROND EECLOO.

Twee meisjes verlieten bij 't vallen van de avond het stadje Eecloo.

— Emilie, gij zijt wel haastig, sprak de ene maagd, een blonde met een aangenaam uiterlijk. Nu hebben we het vuurwerk niet gezien.

— Ik ben veel te benauwd voor het vuurwerk der boeven, die onze streek zo onveilig maken, Doka. 't Begint nu al duister te worden. Dan zou het pikdonker zijn.

— Wel, we hadden gezelschap gekregen.

— Wie?

— Dries Blake.

— Die zatkop! Dan ga ik liever alleen.

— En de dochters van Vreck.

— Die zullen wel bij hun moei blijven. Maar maalt gij zo achter dat vuurwerk? vroeg Emilie.

— Ik heb dat nog van mijn leven niet gezien. Achter ons mastbos zitten we als in een verloren hoek, riep Doka op spijtige toon.

— Zie in de stoof, daar is vuurwerk genoeg, Doka!

— Ge spot er mee. Doch, gij hebt het vuurwerk te Brugge gezien, ge vindt het ook schoon, want ge hebt er wel vier Zondagen over gesproken.

— 't Was zeker schoon. Maar, wat niet kan, kan niet. Voor vuurpijlen en draaiende vlammenmolens, voor blinkende sterren in pektonnen, waag ik mijn vel niet. 't Is nu waarachtig al laat genoeg.

De meisjes kwamen van een feest te Eecloo.

Doka ware gaarne nog wat gebleven, maar Emilie had beslist gezegd:

— Als ge niet mee gaat, trek ik er alleen vandoor.

De vriendinnen woonden naast elkander, een half uurken van Maldegem. Ze moesten dus anderhalf uur flink doorstappen. En ja, 't werd reeds laat. De schemering zou weldra in duisternis overgaan.

— Doka, zei de blonde, ge moogt zo niet zagen. Ge weet zo goed als ik en als geheel onze parochie, dat de streek hier niet veilig is. Vader zal kijven op mij, want ik had nog vroeger moeten thuis zijn.

— 't Zou wel moeten lukken, dat die twee baanstroppers juist hier waren. Weet ge wat ik denk?

— Wat?

— Dat ze te Eecloo zijn.

— In de stad?

— Ja.

— Dat ziet ge van hier! Zo stout?

— Die gasten durven alles. En die twee boerendochters, welke hun juwelen kwijt waren, zijn misschien door hen bestolen geworden.

— Och, er loopt zoveel slecht volk rond, zei Emilie. En daarom moesten wij al thuis zijn. Gisteravond hebben de schelmen ingebroken bij de pastoor van St-Laureyns. De goede priester heeft niets gehoord. Maar 's morgens was al zijn zilver verdwenen.

— Hoe weet ge dat?

— Te Eecloo heb ik het gehoord.

— Van wie?

— Van een burger. Gij waart naar de kleeuwinkel op de markt. Ik stond bij die liedjeszanger, ge weet wel met zijn schilderij van Jan De Lichte. De mensen spraken over die rover en zo van 't een op 't ander komende, vertelde iemand, dat men bij de pastoor van St-Laureyns ingebroken heeft.

— Ons zullen ze zo gemakkelijk niet vinden achter dat mastbos.

— Dat weet ik nog niet. Die rovers vinden alles, sprak Emilie. En mijn vader is oud. We zijn maar gedrieën. Moeder en ik zouden niets kunnen doen.

— En bij ons is het al niet beter gesteld. Vader zit al vier weken op zijn stoel met een zeer been. Moeder kan ook moeilijk uit de voeten. Mijn zuster, Trien, is al benauwd als ze een muis hoort piepen.

— Laten wij over wat anders spreken. We zouden ons zelfen

maar schuw maken. Pauline Vermeersch was schoon gekleed, niet-waar?

— In de zijde! Haar vader moet toch veel geld verdienen.

— De rijkste boer uit 't ronde! Hij stekt ze, ge moogt het geloven.

— Maar toch blijft ze even lelijk.

— Ze heeft evenwel een vrijer.

— De zoon van de brouwer van Waarschoot. Maar hij komt niet om Pauline, doch om haar geld. Nu, ze mag hem hebben met zijn rood en opgezet gezicht, die bierbuik!

— Als 't maar geen slecht huwelijk wordt.

— Daar moet ge niet aan twifelen. Maar weet ge dat Sophie Deroo gaat trouwen.

— Met wie?

— Met een koopman van Gent.

— Doet ze fortuin?

— De een zegt ja, de ander neen. 't Is een slechte tijd voor de handelaars. Maar zij is ook niet rijk.

— 't Is een braaf meisje. En werken dat ze kan! Ze doet voor geen manskerel onder.

— De koopman kwam dikwijls op de hofstede. Hij geraakte er verliefd op. Maar hij wil rap trouwen, want hij heeft een vrouw nodig, die wat op de zaken let, als hij weg is.

— Dat versta ik. Dus ze gaat in Gent wonen. Wel, ik benijd haar. Ik zou ook liever in de stad zijn. 't Is veiliger dan op de buiten. Wat hebben wij al niet te lijden van de soldaten, de bedelaars en dan het slecht volk. Ge weet, die bende schooiers verleden week, wilde niet weg gaan, alvorens ze geld en eten gekregen hadden. We zijn wel verplicht hun wil te doen. We zijn de zwaksten. Maar in de stad hebt ge seffens hulp.

— In de stad durven ze ook wel stelen. Dat heeft onze eigenares, mevrouw Lefèvre, ondervonden.

— Dat is waar. Ze is er nog altijd ziekelijk van. Gelukkig zitten er al enige van die dieven achter slot. Maar we zouden niet meer over al die roverijen spreken!

Zo babbelende vervolgden de meisjes hun weg.

Ze waren nu tussen de sparrebossen. De baan was zeer eenzaam. Geen wonder, dat de deernen hun stappen versnelden.

Doka sprak niet meer van het vuurwerk.

— Ginder gaan twee mannen, zei Emilie verschrikt voor zich wijzende.

— Ge moet nu niet alle mensen voor dieven aanzien. Ze komen misschien van het feest.

— Ze wachten op ons. Ai mij, Doka, ik ben wat schuw.

— Oh, gij benauwde sloor! Ze willen gezelschap hebben.

Inderdaad, twee mannen voegden zich bij de meisjes. Een van hen sprak:

— Zo laat nog op de baan?

— 't Is nog zo laat niet, antwoordde Doka stoutmoedig. En bovendien wij zijn niet bang.

— Zo moedig!

— Ik vrees niemand. Ik ben dikwijls in het donker op weg.

— Dat noem ik durven, zei de andere man. En waarheen moet ge?

— Waar ik nog niet ben.

— Hoe geestig. Maar wij mogen toch met u mee gaan?

— Als ge eerlijke lieden zijt, ja.

— Eerlijk als het goud, dat ge daar op uw borst draagt. Laat mij eens zien of het echt is?

— Handen weg! kreet Doka, met schrik in haar stem.

Ze wilde zich moedig houden, maar in werkelijkheid bonsde haar hart van vrees.

De mannen grepen de meisjes vast.

— Uw geld of uw leven! zeiden ze dreigend. Uw geld en uw juwelen.

— En spartel niet tegen, ging er een voort, of ge zoudt kunnen varen als de man, die ginder vermoord ligt. Verstaan.

De vriendinnen slaakten een luide gil.

— Neemt alles! riep Emilie wenend. Maar om de liefde Gods deert ons niet. Laat ons gaan.

— Medelijden! kermde Doka. Ach! laat ons gerust.

— Ge moet ons al uw geld geven en dan gaan we samen nog een-eindeke wandelen. We zijn wel rovers, maar we zien de meisjes toch gaarne.

— Moord, moord! gilde Emilie in doodsangst.

— Moord, help! schreeuwde haar gezellin, de boef afwerende.

— Gaat ge zwijgen! tierde de boef. Kom, makker, we slepen ze het bos in.

Nog schriller en luider klonken de noodkreten der arme meisjes. Eensklaps knalde er een schot.

Een der bandieten slaakte een pijnlijke gil.

— Mijn arm! riep hij met een vloek.

Beiden lieten hun slachtoffers los en vloden ijlings weg.

Een nieuwe kogel vloog hen rakelings voorbij.

Een heer trad op de meisjes toe en sprak vriendelijk:

— Vreest niet meer, mejuffers, gij zijt nu veilig. Ik kwam te juister ure. Jammer genoeg, schoot ik te vroeg. Ik had hen moeten aanvallen en beiden doden.

— Duizendmaal bedankt! zeiden Emilie en Doka.

— Dat is niet nodig; moet ge nog ver?

— Nog een half uur van hier.

— Ik zal u vergezellen.
— God zal het u lonen, mijnheer, riep de blonde getroffen uit.
— Wijs mij maar de weg, want ik ben hier vreemdeling. Ik was verdoold in het bos.

— Er ligt ginder nog iemand vermoord, hernam Emilie op schuwe toon.

— Wie dan?

— Ik weet het niet, maar die schurken zeiden het.

— Morgen zal men de ongelukkige wel vinden. Wij moeten nu rap voort. 't Is hier niet veilig. En ik ben maar alleen.

— Misschien leeft hij nog, merkte Doka op.

— De bandieten zullen wel gezorgd hebben dat hij dood is. En misschien hebben ze dat ook maar gezegd, om u angst aan te jagen.

Het drietal trok nu haastig verder.

Een half uur later bereikte men een tweewoonst.

— Goddank, wij zijn er! riep Doka.

— Mag ik mee binnen? vroeg de vreemdeling.

— Natuurlijk, antwoordde Emilie.

Gevolgd van haar redder snelde ze haar woning binnen, terwijl haar vriendin in het andere huis ging.

De lezer kan zich de ontzetting der ouders indenken bij het horen van 't gebeurde. Vurig werd de vreemdeling bedankt.

— Nu moet ik nog naar Brugge, zei deze.

— 't Is al veel te laat, wedervoer Emilie's vader.

— Mag ik dan hier overnachten?

— We zouden wel schandelijk ondankbaar zijn, moesten we u dat weigeren.

— Welnu, dan blijf ik.

Er werd nog al veel gesproken die avond en natuurlijk 't meest over de onveiligheid van het gewest.

— Och, zei de vreemdeling, ge moogt hier nog van geluk spreken. Hebt ge al van Jan De Lichte gehoord?

— Veel! riep Emilie's vader. En het schijnt, dat die bandietenbaas hier in de omtrek is. Tenminste eergisteren heeft hij onder Caneghem een stout stuk bedreven, dat Goddank echter mislukt is.

— Laat eens horen, drong de heer aan.

Nu vertelde de landman het voorval met de Brusselse koopman, natuurlijk met de nodige overdrijving zoals de geschiedenis in die korte tijd tot hier verbreid was.

— Zie, besloot Emilie's vader, een mens zou bang worden zijn geld in huis te houden.

— Dat doet ge toch niet! riep de vreemdeling uit. Ik heb het mijne bij een notaris uitgezet.

— Dat was ook mijn gewoonte, doch verleden week heb ik het terug gehaald.

— Maar ge handelde toch onvoorzichtig. Ge woont hier eenzaam.

— Dat is waar. Maar men zegt, dat de rovers het eerst van al de notarissen lastig vallen en ik denk, dat mijn goud beter bewaard ligt onder de steen in mijn kelder dan bij de oude notaris Maas.

— 't Kan zijn, maar in de steden is dat anders. Wij leven er geruster.

— Vanwaar komt gij?

— Van Gent. Ik weet wel, er gebeuren daar ook misdaden genoeg, doch men heeft er spoediger hulp dan buiten. Moest men hier inbreken, wie zou u bijstaan.

— Niemand, want mijn buurman, zoals ge morgen zult zien, — ge gaat hem toch eens goede dag zeggen, nietwaar — is een zwakke duts, die alleen geen drie stappen doen kan. We wonen hier verloren achter het mastbos.

— Pas maar op. Ge hebt buiten een goede hond liggen.

— Ja, Rolf, zoals hij heet, is 's nachts in deze kamer. En hij kan er wel vier of vijf staan. Doch, nu gij bij ons zijt, zullen we hem buiten laten.

— Ja, ik ben zwaar gewapend. En wij mogen onze voorzorgen wel nemen.

— Waarom? vroeg Emilie's moeder verschrikt.

— Wel, die twee schurken hebben ons misschien gevolgd met het gedacht deze nacht wraak te nemen. Maar ik slaap nooit vast. Laat de hond buiten. Hoort hij iemand naderen, hij zal bassen en mij wekken. Licht mijn slaapkamer aan de voorkant?

— Neen, opzij.

— Hoeveel vensters zijn er?

— Een maar.

— Ah, dat is goed. Zie ik iemand rond het huis sluipen, dan schiet ik hem als een hond neer. Mensen als ik, die veel op de baan verkeren, zijn niet zo gauw verlegen. Ik heb er nog 't licht uitgeblazen.

— Zwijg toch! riep de vrouw.

— Ik doe het niet gaarne, maar als ik mijn leven moet verdedigen, zal ik dat van mijn aanvaller niet sparen.

— Natuurlijk niet! zei de landman. Ieder is zich zelf 't naast.

— Zo versta ik het ook. Maar de vrouwen denken anders. Ze zijn bang van een wapen. 't Was toch gelukkig, dat ik er een bezat deze avond, nietwaar, meisje?

Emilie sidderde nog, als ze aan het toneel op de straatweg dacht.

— Ik ben niet sterk meer, sprak de boer, maar als 't er op aan kwam, zou ik mijn geweer ook nog wel kunnen hanteren.

— Zouden we niet gaan slapen? vroeg de Gentenaar. Ik moet morgen vroeg vertrekken.

— Ja, ik zal u uw kamer aanwijzen, antwoordde Emilie's vader. Spoedig was het huisgezin in de rust.

Emilie kon echter de slaap niet vatten.

Wel sluimerde ze even in, maar dan schoot ze met schrik wakker, menende nog in de handen der schelmen te zijn.

Eensklaps meende ze een gerucht te horen.

— Ik zal me bedriegen, mompelde ze. 'k Geloof, dat ik droom. Maar neen, 't is of er iemand in de gang loopt.

Maar daarna bleef alles stil en het meisje, overtuigd zijnde, dat ze zich vergiste, trachtte weer in te slapen, wat haar echter slechts tegen de morgen gelukte.

Met een zwaar hoofd stond ze op. Ze deed de vensters open. De frisse lucht deed haar goed. In de keuken gekomen vulde ze de moor met water. Dan riep ze haar moeder.

— Die Gentse heer wil vroeg vertrekken, zei de vrouw. We zullen een goed ontbijt gereed maken voor hem.

— 't Ziet me er een rijke vogel uit, antwoordde het meisje. Ha, daar is Doka, vervolgde ze, haar vriendin ziende.

— Hoe hebt ge geslapen? vroeg het buurmeisje.

— Slecht en gij?

— Geen oog gesloten. Die boeven maalden mij nog door de kop.

— Onvoorzichtige meisjes, dat zal u leren nog zo laat naar huis te komen, berispte de moeder. In onze tijd waren wij altijd om zeven uur bij onze ouders. En dat hoort zo ook. Enfin, ge hebt een goede les gehad. Ge moogt God, al Zijn heiligen en die heer wel vurig bedanken, dat ge er zo goedkoop van afgekomen zijt.

— Is die vreemdeling al vertrokken? vroeg Doka.

— Neen, neen, antwoordde Emilie.

— Vraag eens of hij straks bij ons komt. Vader en moeder willen hem bedanken.

— Uw ouders schrokken zeker ook niet weinig?

— Moeder heeft wel een uur geweend en vader bekeef mij heel de avond.

— En dan hadt ge nog willen blijven voor het vuurwerk!

— Och, als ge in de stad zijt kent ge geen gevaar! verontschuldigde zich Doka op verlegen toon. Nu ik moet terug. Ge zult die heer zenden, nietwaar?

Moeder legde het beste ammelaken op de tafel. Ze kookte enige verse eieren en sneed dan dunne boterhammen.

— Ja, ja, ik ken mijn manieren wel, zei ze lachend. Komaan, nu zal ik maar eens kloppen.

Ze ging heen en kwam na enige tijd terug.

— Hij beweerde gisteravond dat hij niet vast slaapt, sprak ze vrolijk, maar hij schijnt toch zo wel ingedommeld dat hij mijn kloppen niet hoort.

— Antwoordde hij niet?

— Geen woord.

— Hij zal moe zijn.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 40

EERSTE JAARGANG

6 JULI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Vitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489